

cum solitudine agnoverunt. Optime ait *Florentinus* in l. 3. ff. de J. & J. Naturam inter nos constituisse cognationem quādam, & hujus consequens esse, hominem homini insidiari, nefas esse. Quid autem est ista cognatio aliud, quam vinculum illud commune inter omnes homines, quo colligati sunt à Deo ad pacem colendam: nam vinculi & cognationis hujus natura est, ut adsit inter omnes unio quādam, scilicet voluntatum, & sic amor recte dicitur a *Paulo* vinculum pacis. *Camillus* apud *Livium* lib. 5. c. 27. Societatem hoc vinculum nominare non veretur, ajens: Nobis cum Faliscis, quæ pacto fit humano, societas non est, quam ingeneravit natura utrisque, est eritque. *Marcus Aurelius Anton.* lib. 3. de *Reb. suis* §. 4. Id confirmat, inqviens: meminit cognatum rationale esse omne, & naturæ rationem ab unoquoque exigere, ut hominum quorumvis curam habeat. Sic idem lib. 3. §. 4. Passim dicit, orbem esse instar civitatis, in qua homines tanquam cives inter se sunt conjuncti, ait enim: homines agere cives civitatis supremæ illius, cujus reliquæ civitates quasi familiæ existant: & porro, mundum civitatis instar obtinere. Civitas & patria mihi, ut homini, mundus. Idem nervose exprimit *Seneca* in *epist.* 7. sequentibus verbis. Omne hoc, quod vides, quo divina & humana conclusa sunt, membra sumus corporis magni: natura nos cognatos edidit, cum ex iisdem, & in eadem gigneret. Hæc amorem nobis indidit mutuum, & sociabiles fecit: Illa æquum justumque composuit, ex illius constitutione miserius est nocere, quam lædi, ex illius Imperio paratæ sunt ad juvandum manus. Platonicos in eandem conspirasse sententiam, testis est *Cicero* lib. 1. *Acad. quest.* p. m. 9. lit. a. Hominem esse, censentes, quasi partem quādam civitatis & universi generis humani, eumque esse conjunctum cum hominibus humana quādam societate: *Conf. Celeberr. Dn. Böhmer introd. in Jus Publ. Universale* cap. 1. § 31.